[Poul Sørensen.]

mæssig Basis, kunde der muligvis skabes Lejlighed til at forsøge en Overbygning i den Retning paa den nuværende Aldersrenteforsorg. Vi vil altsaa vise stor Villighed til — og haaber ogsaa at møde en saadan Villighed fra anden Side — paa Aldersrentelovgivningens Omraade at betræde den Vej, som jeg mener er den, der bør gaas i al Forsorgslovgivning: at faa Forsikringsprincippet indført mest muligt.

I vore Bemærkninger i Programmet om Aldersrenten har vi angivet, at det er vort Ønske at vende tilbage til den Aldersgrænse, som vi havde, inden Ændringen til de 60 Aar blev gennemført. Dermed være ikke sagt, at vi vil stille os uforstaaende over for, at der i enkelte Tilfælde og maaske ogsaa paa forskellige Omraader taget under eet skal gælde en anden Grænse end 65 Aars Grænsen, men for os at se bør 65 Aars Grænsen i Hovedsagen være den Skillelinie, der regnes med. Paa samme Maade har vi angivet, at for de ældre Medborgere, som i nogle Aar ud over den Grænse, hvor det er muligt at opnaa Aldersrente, kan holde sig fri af Renten, skal det Princip fortsat være raadende, at det skal give dem en vis Præferencestilling. De bør have en højere Rente, jo længere de kan vente med at søge Aldersrente.

Om det foreliggende Forslag til Beslutning om Alders- og Invaliderentenydere vil jeg gerne paa mit Partis Vegne gøre nogle Bemærkninger. Vi har udtalt ogsaa under den sidste Valgkamp, at vi for vort Vedkommende mente, at de Forhold, som vore Alders- og Invaliderentenydere har levet under i de sidste Aar og for saa vidt ogsaa lever under den Dag i Dag, er af en saadan Karakter, at vi fra Lovgivningsmagtens Side bør vise vor Velvilje i Retning af at tage Spørgsmaalet op til Overvejelse, Undersøgelse og Prøvelse, og vi er ikke blinde for, at hvis der skal skabes taalelige Forhold, maa det resultere i en Forøgelse af det Grundbeløb, som i Øjeblikket er gældende. Vi vil ogsaa ved Forhandlingerne i det Udvalg, som antagelig vil blive nedsat, stille os forstaaende heroverfor og med Interesse arbejde paa at naa til det rette Forhold mellem Aldersrentens Grundbeløb og de Kaar, som andre Borgere har at leve under.

Vi stiller os forstaaende over for en principiel Ændring med Henblik paa en fælles Takst for Mænd og Kvinder. I Øjeblikket er der jo Forskel paa den Ydelse, man giver kvindelige Aldersrentenydere og mandlige Aldersrentenydere. Vi mener ikke, det er rigtigt, og vil altsaa stille os bag det Forslag, der foreligger.

Med Hensyn til den Sum, som er stillet til Raadighed for Kommunerne, og som gennem Aarene er vokset fra et beskedent Beløb paa 5 pCt. op til ca. 15—20 pCt., er vi klar over, at det vil være formaalstjenligt, om man kan skabe en vis Samling paa alt det, saa det kommer til at ligge i fastere Rammer end hidtil. Dog mener vi ikke, det er heldigt at binde Kommunerne for stærkt her. Praktiske Kommunalmænd har sikkert gjort den Erfaring — det er i hvert Tilfælde min Opfattelse —, at der maa være en Raadighedssum til Stede for Kommunernes frie Skøn. Vi vil ud fra dette Synspunkt selvfølgelig arbejde med paa at forenkle de øvrige Omraader i den Udstrækning, som det overhovedet er gørligt. Dog vil vi gerne over for Forslagsstillerne understrege, at her vil der være god Grund til at tage de forskellige Forhold op til nærmere Overvejelse i et Udvalg, Hjælpeløshedstillæg, Huslejetilskud, Tilskud til Brændsel og Beklædning, Børnetillæg o. s. v. Med Hensyn til Tilskud til Beklædning for Aldersrentenydere maa jeg sige, at jeg kan ikke rigtig indse, hvorfor man skal fastlægge et bestemt ekstra Tilskud dertil, idet jeg mener, at det maa kunne indregnes i Grundbeløbet, der stilles til Raadighed for Aldersrentenydere. Forholdet med Hensyn til Beklædning er ikke det samme, som naar det gælder Brændsel og Hjælpeløshedstillæg, hvor der kan være forskellige Forhold for de enkelte Aldersrentenydere. Spørgsmaalet om Beklædning maa stille sig ens for dem alle. Saaledes mener jeg, at der er enkelte Omraader, hvor det vil være muligt at simplificere.

Det har altid været mit Partis Indstilling, at det vilde være urimeligt at straffe Aldersrentenyderne ved store Fradrag med Henblik paa de Indtægter, som de har enten ved Arbejde eller paa anden Maade.

Vi vil ogsaa gerne understrege vor Forstaaelse i Retning af at betræde den Vej, der her er angivet, med Hensyn til Undersøgelse af, hvor vidt man med Rimelighed kan naa i Forhold til det øvrige Samfund. Der har været talt om, hvad den enkelte skal have Lov at have ved Siden af sin Aldersrente gennem Arbejde eller paa anden Maade uden at faa sin Aldersrente beskaaret, men hvis man foretager en Sammenligning — det er jo i øvrigt et Spørgsmaal, der egner sig bedre til Udvalgsbehandling — mellem Aldersrenten og det Beløb, som de daarligst stillede Pensionsmodtagere her i